

човеку, релативно високог стаса за Монгола (око 170 цм)." (стр. 507). Али ипак, главни проблем за Герасимова јесте како да читаоцу објасни очигледно европске црте реконструисаног вајарског портрета "Монгола" Тимура. И он налази збиља величанствен излаз. Почујте: "Без обзира на слабо изражено горњовилично удубљење (псећу јамицу) због израженог рељефа јагодичних костију у њиховим фронталним деловима, *стиче се утисак мање равног лица него што је оно стварно такво*" (стр. 510).

Једноставније речено то значи: на скулптури видите европско (тј. не равно) лице. Али то вам се само чини, оно је уствари равно! Не верујте својим очима! Изванредан потез, зар не! Ипак, уплашивши се сопственог резултата, у следећем пасусу Герасимов настоји да умири узнемиреног читаоца, који је већ посумњао да нешто није у реду. "Не мора се бити оштроуман да би се на Тимуровој лобањи виделе типичне монголоидне црте: истакнута бракефалија, очигледно заравњено лице, његова знатна ширина и висина. Све то се, да не може боље, повезује с писаним документима који сведоче о Тимуровом пореклу из рода Барласа." (стр. 511).

Читаоче, не верујте тим умирујућим фразама. Отворите прву страницу књиге и још једном погледајте скулптуру Тимура. Склоните измишљену монголску капу, коју је Герасимов ставио на Тимурову главу, следећи "монголску традицију". Видећете типичног Европљанина! Шта год Вам говорио Герасимов, Ви ћете ипак видети Европљанина.

Уосталом, Герасимов не може дуго да одржи преузету "традиционално-монголску ноту". Треба само да се на трен опусти, па да његова рука невољно наведе следеће: "Ипак, знатно испуччење корена носа и рељеф горњег дела надобрвља указују на то да је типично монголски набор очног капка изражен релативно слабо." (стр. 511). Па шта би друго и могао да каже научник Герасимов, схватајући да пред читаочевим очима лежи фотографија Европљанина Тимура.

Даље: "Упркос прихваћеном обичају бријања главе, Тимур је у тренутку смрти имао релативно дугу косу." (стр. 513). Ако је Тимур Монгол, онда је коса морала бити црна. А шта ми стварно видимо? Ту је Герасимов принуђен да кроз зубе промрља у браду: Тимур је имао косу Европљанина. И заиста: "Власи Тимурове су дебеле, праве, седо-риђе с преовладавањем тамно-кестењастих или риђих. Длаке обрва су лошије очуване, али ипак се на основу тих остатака без тешкоћа може замислити и репродуковати општи изглед обрва. Поједине длаке су добро очуване... Боја им је тамно-кестењаста... Показује се да је Тимур носио дуге бркове, а не подсечене изнад усне, као што је то било уобичајено код правоверних следбеника шеријата... Тимурова невелика густа брада је била клинастог облика. Длаке су оштре, скоро праве, дебеле, светло-браон (риђе), са знатном седином." (стр. 514).

Традиционални историчари су још одавно знали да је Тимур био риђ. То јасно противречи његовом "монголском пореклу". Шта учинити? Историчари су нацпи излаз. Предложили су да се сматра да је Тимур ипак био црн, али да се фарбао каном и да је зато "изгледао риђ". Могло би се с олакшањем одахнути, али и тада се поставља природно и провокативно питање: покушајте да каном офарбате црну косу Монгола. Шта ћете добити? Али, допустимо да се Тимур ипак